

Sygn. akt III CSK 210/07

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Gerard Bieniek

SSN Krzysztof Pietrzykowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa O.(...) Inc. z C.(...)

przeciwko A. K., J. D. „P.(...)” sp. j. z siedzibą w K., A. K., J. D. „P.(...) - S.(...)” sp. j. z siedzibą w K. i „P.(...) K.” sp. z o.o. z siedzibą w K.

o zakazanie czynów nieuczciwej konkurencji i ochronę znaku towarowego,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 marca 2008 r.,

skargi kasacyjnej pozwanych A. K., J. D. „P.(...)” sp. j. z siedzibą w K. i „P.(...) K.” sp. z o.o. z siedzibą w K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 15 grudnia 2006 r., sygn. akt I ACa (...),

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 4 maja 2006 r. Sąd Okręgowy w K. nakazał pozwany: (1) A. K., J. D. „P.(...)” Spółce Jawnej w K., (2) A. K., J. D. „P.(...) - S.(...)” Spółce Jawnej w K. oraz (3) „P.(...) K.” Spółce z o.o. w K. zaprzestania oznaczenia znakiem towarowym „O.(...)” zaworów antyprzepelnieniowych oraz zaworów oddachowych i wprowadzenia

tak oznaczonych towarów do obrotu, zakazał pozwanym posługiwanie się oznaczeniami produktów używanych przez powoda - O.(...) [obecnie O.(...) Inc] z C. USA - na oznaczenie zaworów antyprzepelnieniowych (...) oraz zaworów oddachowych (...) i (...), zakazał pozwanym reklamowania oryginalnych wyrobów powoda i powoływania się na fakt, iż są firmami uprawnionymi do reprezentowania powoda w zakresie sprzedaży jego produktów, w pozostałym zakresie postępowanie umorzył i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 27.783,05 zł. Sąd Okręgowy, na podstawie art. 296 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 153 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117 ze zm.; dalej: p.w.p.) i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (jedn. tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.; dalej: u.z.n.k.), uznał roszczenie powoda za uzasadnione, gdyż pozwani bezprawnie używali zarejestrowanego znaku towarowego powoda, wywołując niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd nabywców towaru powoda. Zdaniem Sądu Okręgowego, powód, precyzując swoje żądanie w piśmie z dnia 5 lipca 2004 r., nie domagał się, inaczej niż w pozwie, nakazania pozwanym opublikowania na ich koszt w czasopiśmie fachowych wymienionych w pozwie treści rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie, zatem w tym zakresie cofnął powództwo, a więc, zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., należało w tym zakresie umorzyć postępowanie. Również niezasadne było domaganie się przez powoda zapłaty kosztów zastępstwa przez każdego z pozwanych w wysokości 7.200 zł, gdyż niniejsza sprawa nie należała do skomplikowanych.

Zarówno powód, jak i pozwani wnieśli apelacje od wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 15 grudnia 2006 r. (1) zmienił pkt IV zaskarżonego wyroku w ten sposób, że nadał mu brzmienie: „nakazuje wszystkim pozwanym opublikowanie na ich koszt treści niniejszego wyroku w czasopiśmie: „S.(...)” oraz „Ś.(...)”, (2) zmienił pkt V zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądził na rzecz powoda od każdego z pozwanych koszty procesu w kwotach po 16.188,50 zł, (3) apelacje pozwanych oddalił i zasądził od każdego z nich na rzecz powoda kwoty po 2.000 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu podkreślił, że apelacja powoda jest uzasadniona, zaś apelacje pozwanych są bezzasadne. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy nie naruszył prawa procesowego w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłych z AGH w K.. Wniosek o przeprowadzenie tego dowodu został zgłoszony po raz pierwszy w niniejszej sprawie przez powoda w piśmie z dnia 30 września 2004 r. i powtórzony w piśmie z dnia 15 lutego 2005 r., które zostało

zwrócone wobec prekluzji dowodowej, jednakże nie mogła ona dotyczyć wcześniej zgłoszonego wniosku, który niewątpliwie stanowił istotny dowód w niniejszej sprawie. Po doręczeniu odpisu opinii strony były obowiązane do złożenia w terminie 14 dni zarzutów co do treści wydanej przez biegłych opinii. Pozwani zarzucili, że opinia biegłych nie jest rzetelna i nie zawiera uzasadnienia, zatem powinna być pominięta przez Sąd. Tylko pozwany (1) wnosił o wezwanie biegłych na rozprawę, ale bez podania, w jakim zakresie domaga się wyjaśnień od biegłych. Zarzuty pozwanych co do faktu, że biegli nie złożyli przyrzeczenia, został złożony dopiero na rozprawie w dniu 4 maja 2006 r., a więc nastąpiła prekluzja z art. 162 k.p.c. w związku z art. 479¹² k.p.c. Ponieważ pozwani skutecznie w zakreślonym terminie nie domagali się wyjaśnień od biegłych co do wydanej przez nich opinii ani też nie wnosili o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, to podniesienie zarzutów formalnych co do wydania opinii dopiero w apelacji jest bezskuteczne. Według Sądu Apelacyjnego, wbrew stanowisku Sądu Okręgowego powód nie cofnął powództwa w zakresie domagania się od pozwanych ogłoszenia na ich koszt w czasopiśmie „S.(...)”, „P.(...)” i „Ś.(...)” treści orzeczenia w niniejszej sprawie i mimo, że tego żądania nie podał w piśmie z dnia 5 lipca 2004 r., to żądanie w tym zakresie zawarte w pozwie podtrzymał, co wyraźnie wynika z oświadczenia powoda na rozprawie końcowej. Dlatego też nie można uznać, że istniały przesłanki procesowe z art. 203 i 355 § 1 k.p.c. do umorzenia w tym zakresie postępowania. W konsekwencji, skoro powód w tym zakresie nie cofnął powództwa, to jego apelacja jest w pełni uzasadniona.

Pozwani w skardze kasacyjnej zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego w całości, zarzucając naruszenie przepisów postępowania powodujące nieważność tego postępowania, mianowicie art. 391 w związku z art. 130 § 1, art. 68 i 67 § 1 k.p.c., polegające na przystąpieniu do rozpoznania apelacji bez uprzedniego wezwania strony powodowej oraz wnoszącego w jej imieniu apelację rzecznika patentowego do uzupełnienia braku apelacji przez wykazanie, że udzielone mu pełnomocnictwo zostało podpisane przez osobę wchodzącą w skład organu uprawnionego do działania w imieniu strony powodowej, a także art. 386 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie - z tych samych przyczyn - nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym, a ponadto naruszenie dalszych przepisów postępowania, mianowicie art. 370¹ w związku z art. 373 k.p.c. przez nieodrzućcenie apelacji strony powodowej niespełniającej wymagań określonych w art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 381 k.p.c. przez nierozstrzygnięcie o wnioskach dowodowych zgłoszonych przez pozwanego, art. 382 k.p.c. przez wydanie

wyroku z pominięciem materiału dowodowego zgłoszonego przez pozwanego (1) w postępowaniu apelacyjnym, art. 479¹² w związku art. 382 k.p.c. przez niepominięcie przez Sąd Apelacyjny dowodów, przeprowadzonych przez Sąd I instancji, niewskazanych przez powoda w pozwie, art. 290 i 282 § 1 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c. przez niepominięcie dowodu z opinii biegłych A. K. i P. G. oraz art. 162 i 479¹² k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie.

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego (2), a Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CZ 30/07 oddalił zażalenie wniesione przez tego pozwanego.

Powód, reprezentowany przez adwokata K. T., w piśmie procesowym z dnia 5 października 2007 r. wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz przedstawił pełnomocnictwo udzielone przez powoda i oświadczenie wiceprezydenta powoda złożone pod przysięgą, z którego wynika, że zgodnie z prawem USA osoby uprawnione do występowania w imieniu firmy nie są ujawniane w żadnym oficjalnym rejestrze lub wykazie, dlatego powód nie może wykazać urzędowym dokumentem, że R. P. J., który podpisał pełnomocnictwo, ma prawo reprezentować powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu nieważności postępowania przed Sądami I i II instancji. Zarzut ten sprowadza się do twierdzenia, że Sądy orzekające w niniejszej sprawie nie ustaliły, czy pełnomocnictwo procesowe zostało udzielone przez osobę uprawnioną do reprezentacji powoda. Jest okolicznością bezsporną, że powodem w sprawie jest O.(...) Inc z C., O.(...), USA, a więc osoba prawna mająca siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej. Zgodnie z art. 9 § 2 p.p.m., zdolność osoby prawnej podlega prawu państwa, w którym osoba ta ma siedzibę. Wbrew dosłownemu brzmieniu tego przepisu, statut personalny osoby prawnej obejmuje nie tylko kwestie zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych, ale również m. in. jej struktury organizacyjnej oraz reprezentacji. Istotne jest zatem to, czy pełnomocnictwo do reprezentacji powoda w niniejszej sprawie zostało udzielone zgodnie z prawem amerykańskim, a ściślej prawem stanu O.(...). Pisemne pełnomocnictwo dla rzecznika patentowego J. F. zostało podpisane w imieniu powoda przez R. P. J., wiceprezydenta powoda do spraw finansowych. O tym, że jest on uprawniony do reprezentowania powoda, świadczy jego oświadczenie złożone pod przysięgą w obecności notariusza. Ponadto obecnie reprezentująca powoda w postępowaniu kasacyjnym adwokat K. T. również legitymuje się pełnomocnictwem

udzielonym przez R. P. J. w formie aktu notarialnego, w którym notariusz M. L. O. poświadczyla, że R. P. J. jest upoważniony do reprezentowania powoda zgodnie z prawem stanu O.(...). Wobec tego podniesiony w skardze kasacyjnej zarzut nieważności postępowania jest nieuzasadniony.

Zarzut naruszenia art. 370¹ w związku z art. 373 k.p.c. przez nieodrzućenie apelacji strony powodowej, sporządzonej przez rzecznika patentowego, niespełniającej wymagań, określonych w art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c., jest całkowicie bezzasadny, bowiem apelacja powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. w pełni odpowiada wspomnianym wymaganiom.

Pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym jako dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Poza tym należy podkreślić, że zarzut naruszenia art. 479¹² w związku art. 382 k.p.c. dotyczy postępowania przed Sądem I instancji i nie był zgłaszany w apelacji. Zarzuty zaś dotyczące niepominięcia dowodu z opinii biegłych A. K. i P. G. są ponadto całkowicie chybione, skoro w okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości, że wyrazili oni opinię nie jako biegli sędowi, ale jako pracownicy AGH w K.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.